

Visky Zsolt

(Rosszabb vagyok én annál...)

Roszabb vagyok én annál, mintsem hogy
vigasztalhatnálak. Csak az irgalmatlan
szándék van bennem és semmi
más. Túl keveset szenvedek? Tudja
a bánat. Tán kevés bennem a felindulás.

Rossz vagyok én ahhoz, hogy vigasztaljalak.
És nagy, mint egy bálna.
Rólad olvastam egyszer, kincsem: „övék a
mennyeknek országa.”

Pas de deux

– részletek –

(itt mindenki szép)

szép vagy, testeden
fényes kis ablakok,
néha kicsit nagyok,
szép vagy, én is az vagyok.

bolond angyalok,
autisták, az vagyok,
fél(t)ve simogatlak,
nem nyúlok az
ablakocskákhoz, pedig
tudom, mi van ott,
te pedig, kedves,
folyton rájukcsodálkozol,

szépnek találod őket,
örülsz, hogy ők is szépek,

szűz még ez a mámor.

(Titkos, esti dallal...)

Titkos, esti dallal borítom
be csuklód, azt hiszem,
nagyon megerőlteted
a táncpróbákon.

(A balett-táncosnő árnyéka...)

A balett-táncosnő árnyéka elmondja,
ha elemlámpa van mögötte.

Fecske Csaba

Ez is valami

amikor kidólt a szén
 a zsákból J. A. kisfiú sovány válláról
 a fagyos földre a pályaudvaron és a
 fekete göröngyök lelepleződve mint
 idült bűneink szétgurultak
 nem lett melegebb a világon
 csak a neszek szaporodtak
 a durva tél részvétlen neszei
 de hát ez is valami amikor
 mélyen hallgat az Isten és akár
 a téli fa árnyéka tűnik el
 nyomtalanul a reménnyel vemhes pillanat

(Megtanultam fehér bot nélkül...)

Megtanultam fehér bot nélkül
 csukott szemmel járni, a
 balett-táncosnő pedig nem volt
 haragos, amiért rátaláltam
 az arcára.

Ha a közelben lennél,

karjaim takargatnának és
 szemeim.
 Nem tudnám, mint ahogy most
 eszemmel tudom, az egymáshoz-
 tartozás teóriáját, hogy a szükség
 hogyan is viszonyul a lét
 különböző állapotaihoz, s hogy
 vannak még a megszokott
 barátok, a terheim.
 Szavakkal takargatlak hát,
 talán kihülnek, mire hozzád
 érnek. Ha pirosak még, örülj
 a pirosnak, s örülj ha kékek, a
 kéknek.

(Dolgokba ütközve is...)

Dolgokba ütközve is úgy
 élünk, mintha nem ütköznénk
 dolgokba.
 Nem forog velünk semmi, vagy
 nagyon lassan, ha mégis,
 két éve már, szinte három, mintha
 csak a napsütötte sávon,

ha mégis
 forogna.